

Arrest

nr. 271 776 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2022.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2013 in Italië internationale bescherming heeft verkregen.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Zo herhaalt hij in zeer algemene termen dat Italië een arm land is met weinig vacatures en veel bendes.

Verzoeker stelt verder dat hij gezondheidsproblemen heeft en hij in Italië geen enkele hulp of behandeling heeft gekregen. Hij stelt dat er geen rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand.

De Raad stelt echter vast dat er in de bestreden beslissing omtrent verzoekers gezondheidstoestand het volgende wordt gesteld: "Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn

dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Bovendien dient opgemerkt dat u in Italië wel degelijk medische zorgen werden toegekend: zo werden er verschillende onderzoeken gevoerd naar de oorzaak van uw longproblemen, waaronder radiologisch onderzoek (zie stuk 9) en werd ook neurologisch onderzoek gevoerd naar de zenuwproblemen met uw duim. Sommige onderzoeken moest u zelf betalen, maar het onderzoek van uw longen werd voorzien door de Italiaanse overheid. Ook kreeg u gratis medicatie van de Italiaanse overheid, u besliste op eigen initiatief om deze medicatie niet meer in te nemen. Omdat u vanwege uw gezondheidsproblemen zelf geen huisvesting kon financieren, voorzag de Italiaanse overheid voor u een sociale woonst. Deze moest u evenwel delen met anderen en u voelde zich niet goed bij de hygiënische omstandigheden, waardoor u geheel op vrijwillige basis besliste om de woonst te verlaten. U stelde dat u kampte met ernstige psychische problemen en dat u tweemaal zelfmoord hebt proberen plegen. Ter staving van uw psychologische toestand legde u twee Italiaanse psychologische attesten voor waarin onder meer melding wordt gemaakt van symptomen van post-traumatische stress, slapeloosheid, stemmingswisselingen en flash backs (zie stuk 8). Deze attesten dateren evenwel reeds van 2013, u legde verder geen recente psychologische attesten neer. Tevens dient erop gewezen dat u van de overheid psychologische bijstand kreeg en dat u verdere psychologische begeleiding werd aangeboden maar dat u dit zelf weigerde (CGVS p.10-14). U legde ook uw Italiaanse gezondheidskaart neer (zie stuk 3), en u bent in Italië lid bij een ziekenfonds (CGVS p.17).". Verzoeker gaat op geen enkele manier in op deze motieven. Zijn betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker verwijst vervolgens nog naar een incident met zijn Italiaanse buurman die hem zou hebben neergeschoten, en waar de politie niet op zou hebben gereageerd.

Ook hier stelt de Raad vast dat hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: "Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van een ernstig incident met Italiaans staatsburger moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. U stelde dat u door uw buurman bedreigd werd omdat hij u er ten onrechte van verdacht een relatie te hebben met zijn vrouw. Op een dag viel hij u aan met een mes maar u wist hem af te weren. De burens kwamen tussen maar raadden u af om een klacht in te dienen. Daarna werd u door uw buurman beschoten tijdens uw wandeling in de bergen. Deze keer ging u wel naar de politie. De politie nam de zaak echter niet serieus en noteerde niets van uw klacht. Ook stelden ze zich louter bemiddelend op en waren ze volgens u corrupt en werkten ze samen met de maffia (CGVS p.11 en p.14-16). Indien u werkelijk door uw buurman gewelddadig aangevallen was met een mes waarbij hij u in de schouder had trachten te steken, valt het bezwaarlijk ernstig te noemen dat u hiervan geen enkele melding maakte bij de politie. Ook stelde u dat, toen u naar de politie was gegaan wegens de beschieting, de politie zich louter bemiddelend had opgesteld en niets genoteerd had. Niettemin blijkt evenzeer uit uw verklaringen dat u zelf weinig hebt ondernomen om uw beweringen bij de politie te staven, gezien u niemand van uw burens had gevraagd om voor u te getuigen, terwijl zij nochtans op de hoogte waren van het dispuut tussen u en uw buurman en de eerdere ernstige feiten die hij had gepleegd. Ook stelde u dat het wel mogelijk was om bij een andere politieafdeling klacht in te dienen, maar dat u dit niet gedaan had. Ten laatste dient overigens opgemerkt dat u na het incident verhuisde binnen Italië, waarbij u nog een jaar ongestoord in Italië kon doorbrengen (CGVS p.14-16). Uit het geheel van deze elementen blijkt dat u naar aanleiding van dit incident met uw buurman -de geloofwaardigheid ervan in het midden gelaten in Italië onvoldoende ernstige pogingen hebt ondernomen om uw rechten te doen gelden.". Verzoeker gaat op geen enkele manier in op deze motieven. Zijn betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de hereniging met zijn vrouw die hij heeft gevraagd maar dewelke niet werd aanvaard.

Ook hieromtrent valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen: "Tot slot dient ingegaan te worden op uw verklaring dat u in België uw echtgenote K. M. S. A. wenst te vervoegen. Zij is de dochter van uw tante langs moederszijde en toen u nog in Gaza was zagen jullie elkaar een keer per maand of per twee maanden op familieaangelegenheden. In Italië hield u sporadisch contact met haar via Facebook. In mei 2016 keerde u van Italië terug naar Palestina, waar u haar ontmoette tijdens een ziekenhuis bezoek. Kort daarna, op 25 juli 2016, huwden jullie in het geheim omdat jullie families niet akkoord zouden gaan met het huwelijk. Uw echtgenote raakte zwanger maar werd geslagen door haar familieleden, waardoor ze een miskraam kreeg. Kort daarna verliet u Palestina opnieuw en reisde u naar Italië, uw vrouw reisde in 2018 naar België (CGVS p.2, p.7-9 en p.17-23). Dienaangaande dient opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoonst dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor –opnieuw– een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan). Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving, verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een verzoeker van internationale bescherming, louter op basis van de (familie)band met deze persoon. In dit verband dient er tevens op gewezen te worden dat het doel van de procedure van een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of er in hoofde van de verzoeker sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf of een veilig derde land in geval van een terugkeer ernaartoe, wat in uw hoofde niet het geval is.". Verzoeker gaat op geen enkele manier in op dit motief. Zijn betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat het onmogelijk is voor haar om zich te vestigen in Italië. Zij volhardt in de middelen van haar verzoekschrift en legt tevens bijkomende informatie neer van OSAR 2020 die naar haar mening haar klachten tegenover Italië bekrachtigt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat *“de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen.”* (eigen onderlijning), zoals reeds werd aangegeven in voormelde beschikking.

Betreffende de bijkomende informatie van OSAR 2020 die naar de mening van de verzoekende partij haar klachten tegenover Italië bekrachtigt, wijst de Raad erop dat landeninformatie, zoals die door de verzoekende partij bijgebracht omtrent Italië, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen, waarin de verzoekende partij niet slaagt.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat het voor haar onmogelijk is om zich te vestigen in Italië, beperkt zij zich tot een louter algemene stelling, zonder dat zij *in concreto* ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie van de verzoekende partij. Eveneens gaat de verzoekende partij door ter terechtzitting te volharden in de middelen zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert, dan ook in het geheel niet in op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Zij brengt bijgevolg geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS